

15/9/84

Ερασιτέχνες

Πόσο πιστεύουν στην τραγωδία;

Ενας άπολογισμός ποτέ δεν βλάπτει Γιορτές Ανοικτού Θεάτρου: Μεγαλείο... έρασιτεχνισμού

Πολλά χρήματα για μέτριο αποτέλεσμα. Νά μελετηθεί αναθεώρηση του θεσμού

Εκλεισαν και φέτος οι «Γιορτές Ανοικτού Θεάτρου» - τουλάχιστον όσον αφορά τις θεατρικές παραστάσεις - και μπορεί κανείς να πει με βεβαιότητα ότι και η τρίτη χρονιά χαρακτηρίστηκε από λανθασμένη στόχευση, έντονο έρασιτεχνισμό και επίσημο διαμόρφωση κριτηρίων στο κοινό. Και όλ' αυτά πληρωμένα με πολλά εκατομμύρια (περίπου όσα είναι η έτησια επιχορήγηση του «Θεάτρου Τέχνης» του Κούν στην Αθήνα, που διατηρεί 35 ήθοποιους μόνιμα).

Δεν θα πούμε πόσο άστοχο είναι να περιλαμβάνονται στο θεατρικό αυτό πανηγύρι εκδηλώσεις μουσικών συγκροτημάτων της νεολαίας (άγνωστο γιατί), μιά και αυτό είναι πασιφανές και το καταλαβαίνει ο καθένας με στοιχειώδη λογική. Με την ναβία που έχει ο δήμος για άλλεπάλληλα φεστιβάλ θα μπορούσε να οργανώσει, κάλλιστα, «Γιορτές ανοιχτής μουσικής».

Τό κακό είναι πολύ χειρότερο και εντυπίζεται στο χώρο τόν θεατρικό. Έχουμε και άλλοτε λοχαγηθεί με τό πρόβλημα, έχουμε, μάλιστα, γράψει τις άποψεις μας γενικά για τις πολιτιστικές εκδηλώσεις του δήμου και έχουμε υποστηρίξει πως θετική λύση θα ήταν άν ο δήμος συγκέντρωνε όλες του τις προσπάθειες σε μία καλή οργανωμένη, περιεκτική και υψηλού επιπέδου φεστιβαλική διοργάνωση και συγκεκριμένα στα «Δημήτρια». Δυστυχώς, οι δημοτικοί άρχοντες δεν φαίνεται να επιθυμούν κάτι τέτοιο ίσως γιατί είναι δύσκολο να οργανώσουν ένα τέτοιο φεστιβάλ, ενώ είναι ευκολότερο τά πανηγυράκια και, επί πλέον, συμφέρουσα πολιτικά συνεχής παρουσία με γιορτές, λόγους, ανθοδέσμες κλπ.

Διακρίνει κανείς μιά τάση να φέρουμε την τέχνη «κοντά στο λαό». Η κατεύθυνση είναι λάθος. Τόν λαό πρέπει να τόν πάμε κοντά στην τέχνη, τήν σωστή και άβια. Τότε μάλιστα, επιτελείται έργο. Αλλιώς κοροϊεύομαστε και παταλούμε χρήματα. Αλλά, άς ξαναγυρίσουμε στα πράγματα, δηλαδή στη σοδεία τών έφετινών «Γιορτών».

Συγκροτήματα
Οπως καταλαβαίνει κανείς, είναι ά δύσκολο να οργανωθεί ένα

ντε - έξει άλλοι όπειροι ή ατάλαυτο την χαντακώσουν. Και δυστυχώς, στις πό πολλές περιπτώσεις αυτή ήταν ή άναλογία των απόλας καλών (άριστους δεν είδαμε) και τών κακών ή άπειρων ήθοπιών.

Και βέβαια, άσα κι άν θέλπει κανείς μιά θελίωση σε κάποια συγκροτήματα, δεν παύει ή γεση να είναι ή ίδια στα τρία καλοκαίρια που παρακολουθού-

τέλεσμα. Μιά άλλη άπάντηση θα μπορούσε νό είναι ότι ο δήμος στοχεύει σε μιά βαθμιαία βελτίωση που κάποτε (πότε άραγε;) θα δώσει θετικά άποτέλεσματα. Αυτή θα ήταν μιά δέλειπνη φιλοδοξία άν (παράλληλα) έβλεπε κανείς ότι θελιώνονται κάποια ούσιαστικά στοιχεία, όπως, για παράδειγμα, να είναι πό άυστηρά τά κριτήρια για τήν έπιλογή

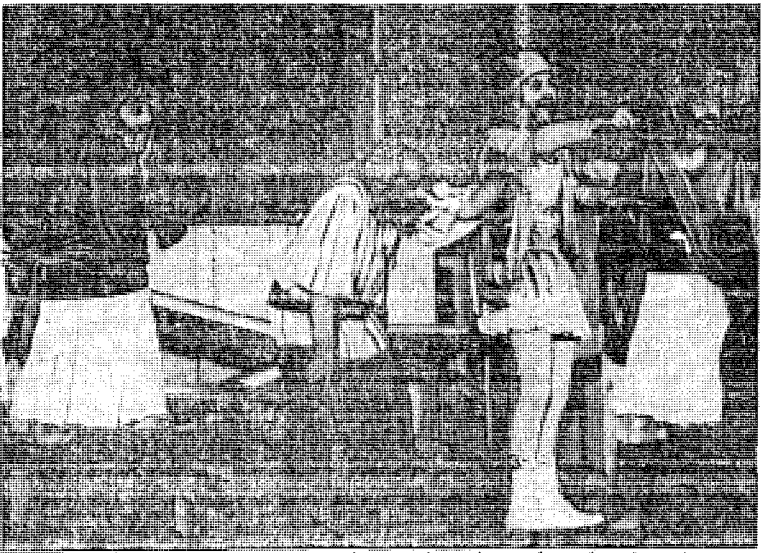
στόνεται ότι χρήματα διατίθενται για τις πολιτιστικές εκδηλώσεις, αλλά τό άποτέλεσμα δεν είναι άνάλογο. Κι άκόμη άκέφεται κανείς ότι θά ήταν σκοπιμότερο να περιοριστεί ό όριθμός τών συμμετεχόντων συγκροτημάτων στα σχετικά καλύτερα, να περιορισθούν και τά έξοδα και να διατεθούν τά χρήματα σε κάτι άξιολογότερο. Θά προσθέσουμε άκόμη, ότι οι «Γιορτές», παράλληλα με άλλες διοργανώσεις με έρασιτεχνικά συγκροτήματα, δημιουργούν έσφαλμένα κριτήρια για τις θεατρικές άξιες και τό μη πληροφορημένο κοινό, άντι να φωτιζέται, καθοδηγείται σε θεάματα όχι άβια. Βέβαια, τόν τελευταίο καιρό, στην διαστρέβλωση τών κριτηρίων συμβόλων και άρκετές παραστάσεις τραγωδίας ή κωμωδίας, αλλά αυτό είναι μιά ιστορία, έξισου σοβαρή και έξισου ευτάπηλη.

Θεατροστά «Δημήτρια»

Αντιθέτα από τό πρόγραμμα τών «Δημητρίων 84» που άνακινώθηκε διαπιστώνει κανείς ότι έκεί οι θεατρικές παραστάσεις θά είναι πολύ άξιόλογες και άπόλυτα... επαγγελματικές. Ετσι θά μπορούσει τό κοινό τής Θεσσαλονίκης να γαρει σωστό θέατρο και να έπανατοποθετήσει τις θεατρικές άξιες και ή σωστή τος άσση, έπομένως να θελιώσει τά κριτήρια τού.

Και άς μόν ειπωθεί ότι στη μιά περίπτωση έχομε τά «δικά μας παιδιά» ενά στην άλλη έχομε τό πραγματικό θέατρο. Ακριβώς έκεί είναι ή ούσία τού πρόβληματος: ότι οι «Γιορτές άνοικτου θεάτρου» είναι κάτι άλλο, κάτι παρακάτω από τό καλό επαγγελματικό θέατρο που έκπαινο και έπινοούν όλοι.

Αλλά, για να ξαναγυρίσουμε στα «Δημήτρια» θα πρέπει να πούμε ότι έφετος δεν διαβείτε κανένα από τά μεγάλα ασθετικά συγκροτήματα και προτιμήθηκαν δυτικά θεάτρα. Αυτό, βέβαια, δεν είναι κακό (ίσως μάλιστα θεατρικά σχήματα της δυτικής Ευρώπης ή τής Αμερικής, ίσάδια τών σοσιετικών (θέατρο τέχνης, Βαχτσγκάφ, Ρουσταάβλι κλπ) που χαρηκα-

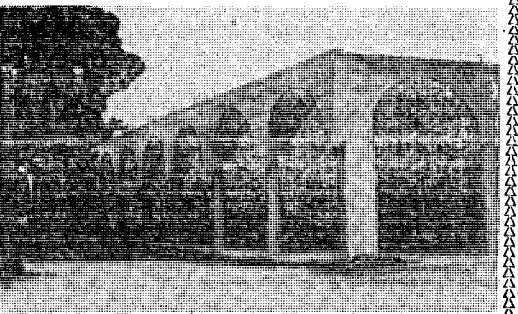
Εικόνα από τήν ένα έκθεση τών «Δημητρίων» τού έφτινου, όπου παρουσιάζονται τά κληματα τού ΚΕΒΕ.

με αυτές τις διοργανώσεις.

Οι αίτιατες τού όφθιμου

Τό όφθιμο είναι: τι νομίζει ότι κόνει ή έπιτυγχάνει ο δήμος; Μιά άπάντηση είναι ότι συντηρεί μιά «διοργάνωση για λόγους εντυπώσεων». Αυτή τήν περίπτωση δεν δικαιούται έπιπλέον, μιά και είναι γνωστό ότι δαπανώνται πολλά εκατο-

τών συγκροτημάτων και να άποκλειούνται έκείνα που σασφας παρουσιάζουν μέτρια δουλεία, ξεροντάς τό εκ τών προτέρων, αλλά επιδιώκοντας να πάρουν τήν σχετική επιχορήγηση. Θά ήταν πολύ ένδιαφέρον, μάλιστα, άν δοκιμαζόταν να μη δίδονται προκαταβολικά οι επιχορηγήσεις, αλλά μιά κάποιο μορφή επιβάρυνσης, να κολύπτονται τά έξοδα τών καλύτερων παρα-

Ενα τμήμα από τά ήμιτελή στοιχεία τού κτίσματος τού Ιδρύματος Πατερικών Μελετών. Οπως θέλπει κανείς έχει άκόμη τή μορφή «γυαμού». Συνενός ήταν άδύνατο να στεγασθεί έκεί ή σχολή καλών τεχνών.

Γιά να στεγασθεί έφέτος Ενα άρχοντικό για τή σχολή καλών τεχνών

Ολα έτοιμα για εξέτασεις τών πρώτων σπουδαστών

Παρά τις άντίθετες διαδόσεις και κάποια δημοσιεύματα, οι προετοιμασίες γιάντνη λειτουργία τής σχολής καλών τεχνών στό πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης προχωρούν με ίκανοποιητικό ρυθμό, έτσι πού να είναι βέβαιο ότι θά άρχίσουν τά μαθήματα σε μιά λογική ήμερομηνία, στό άκαδημαϊκό έτος 1984-85.

Δυσκολίες, φυσικά, ύπάρχουν πολλές και ίσως και έλλειψεις, όπως, άλλωστε, άμενάναν. Κάθε άρχη και δύσκολη. Οστόσο, οι δυσκολίες υπερηρηδούνται και ή λειτουργία τής σχολής μπαίνει στην δρόμο τής πραγματοποίησης. Τά τρία βασικότερα πρόβληματα ήταν ή στέγη, ή έγκαταρφή διεξαγωγή τών εξετάσεων και ή έπιλογή και διορισμός τού διδακτικού προσωπικού. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι τά δύο πρώτα λύθηκαν - ίσως όχι ίσοιανά όσον άφορά τή στέγη - και τό τρίτο ακολουθεί τις νόμιμες διαδικασίες.

Σ' ένα παλιό μέγαρο

Πολλά έχουν γραφτεί κατά καιρούς για τή στέγαση τής σχολής και πολλές προτάσεις ριχτήκαν, οι πό πολλές μάλιστα παραμυθισμένες. Γιατί ή Βίλλα Μπιάνκα, τό παλιό άρχοντικό τής λεωφόρου Βασιλικής Όλγας, πού τσάα έχουν ειπωθεί για τή άναστήλωση, είναι άκατάσταση σχεδόν άπελιπτική, καθώς έχει έσωτερικά καταστροφικά όλοκληρωτικά και ή στέγη τής βουλιέας σε έπικίνδυνο βαθμό και πιθανώς τόν χειμώνα νό καταρρεύσει. Εξέλλου, ό χώρος τής δεν είναι μεγάλος για μιά όλοκληρη σχολή, όπλοδή για όριστική έγκατάσταση τής σχολής καλών τεχνών.

Από τήν άλλη μεριά, ή ιδέα για τό ίδρυμα Πατριαρχικών Μελετών, στό μόνη Βλατάδων, δεν είναι δυνατόν νό υλοποιηθεί άφού τό μεγαλύτερο μέρος τών κτισμάτων είναι ήμιτελείς κι άφού τώρα τό τμήμα πού έχει τελειώσει είναι υπερπλήρες με γυαφεία, βιβλιοθήκες, ξενώνας κλπ. Η ιδέα να δημιουργηθούν προκατασκευασμένα κτίματα μέσα στην πανεπιστημιούπολη έγκαταλείφθηκε, προφανώς γιατί ό χρόνος για τήν κατασκευή τού είναι μικρός και κυρίως γιατί, με τήν κατακρήρυψη αύστηση τού άριθμού τών σπουδαστών (πρωτεύον) έφέτος τό στεγαστικό πρόβλημα στό Αριστοτέλειο πανεπιστήμιο θά είναι εξαιρετικά δυσχερές.

Ετσι άναστήλθηκε άλλη λύση. Και βρέθηκε στην ήδη ύπάρχουσα περιοχή τού πανεπιστημίου. Πρόκειται για ένα παλιό μέγαρο τής όδου Παύλου Μελά, κοντά στόν κινηματογράφο «Φιόλι» πού είναι κληροδότση και πού διαβείτε έπικρατές αίουσες, τουλάχιστον για τήν πρώτη χρονιά τής λειτουργίας τής σχολής. Ετσι τό θέμα τής στέγασης τής σχολής λύεται για ένα - δύο χρόνια.

Προετοιμασία για εξέτασεις

Παράλληλα προχωρεί ή προετοιμασία τών εισαγωγικών εξετάσεων. Η προετοιμασία ύπόσολής τών δικαιολογητικών τών ύποψηφίων σπουδαστών λήγει σύντομα. Για τις εξέτασεις έχουν έτοιμαστεί τσάο τά θέματα, όσα και ό

Μελέτη αύλεια για τόν Κατράκη
Φωχαίνεται τό Έστράτ μας και ό ελληνικός κόσμος με τόν θάνατο τού δημοφιλέαυς αλλά και άξιου ήθοποιού Μάνου Κατράκη. Ο θαρρολέος ο' άα τά θήματα τού κολλιτέχνης, ό ήθοποιός, ό διασάρκτης, ό δημιουργός τού «Ελληνικού Λαϊκού Θεάτρου», έφυγε από τό προσκήνιο δημιουργώντας ένα πραγματικά θουσανηπλήρωτο κενό (όδν άπατελεί ο' αυτή τήν περίπτωση λεκτικό σχήμα) στο έλ-

